

Erindring om Nikoline Poulsen.

Jeg vil gennem disse linier prøve at skildre min bedstemor, som jeg husker hende fra min tidligste barndom og ungdom. Min bedstemor var født 31. oktober 1837 og blev døbt Nikoline Nielsen. Hun blev som ung gift med min bedstefar, Jens Poulsen, født i Brandstrup. De købte gården i Brandstrup, den gård, som senere også blev mit barndomshjem. Da min bedstemor blev enke, blev det min far, der overtog gården. Han og mor, der hed Margrethe, født Svenningsen, blev så gift, og min bedstemor fik, som det dengang var skik og brug, sit ophold hos dem.

Der voksede ret hurtigt en børneflokk op i hjemmet, og det var derfor naturligt, når mor og far havde travlt med bedriften ude og inde, at det blev bedstemor, der såvel passede vi børn som for en stor del måtte tage sig af vor opdragelse. Det var hun nu heller ikke den ringeste til, eftersom hun havde god erfaring på dette område. Hun havde selv haft en børneflokk på ni; de to ældste mistede hun desværre som mindreårige, men jeg er sikker på, at hun har været en god mor for sine børn.

Hun var også en stor støtte for dem, da de var blevet voksne og selv havde stiftet hjem og familie; jeg husker, hver gang der ankom en ny verdensborger, eller der var sygdom i hjemmet, da drog bedstemor af sted for at hjælpe, så længe der var brug for hende. Jeg personlig syntes, at vi børn har haft den dejligste bedstemor, der kunne tænkes; stærke bånd blev derfor også knyttet mellem hende og vi børn.

Bedstemor havde mange, gode egenskaber, var flittig og nøjsom, havde et roligt og behersket sind og var forståelig og tolerant over for sine medmennesker. Jeg mindes hende også tydeligt, når hun siddende ved spinderokken, der snurrede lystigt rundt i takt med urets tikken, samtidig med passede den mindste i vuggen. Der var da en egen fredfyldt stemning i stuen, en stemning, som jeg så godt kunne lide og altid vil mindes. Hun prøvede på at lære vi børn, hvad der var ret og godt. Og nu, da jeg selv er kommet godt op i årene og har gjort mine erfaringer i mange af livets forhold, har alt det, hun har lært mig, været til stor hjælp. Jeg har nu selv to dejlige børnebørn og tænker så ofte på, om det må lykkes mig at øve den samme indflydelse på dem, så de også må tage gode minder med i fremtiden.

Jeg, som var den ældste af børneflokken derhjemme og opkaldt efter bedstemor, var måske nok stærkest knyttet til hende. Hun tog mig derfor med alle steder, hvor hun kunne. Særlig husker jeg besøgene hos alle hendes søskende, som var bosiddende på gårde i sognet og omegnen. Der var et godt sammenhold i familien. Jeg glædede mig altid sådan til disse ture; om så glæden ved besøgene var gensidig, ved jeg ikke, for det havde jo været lettere, hvis bedstemor var kommet alene. Men jeg befandt mig dejligt i familiekredsen, syntes, at bedstemors søskende lignede hinanden så meget i deres væremåde. I særdeleshed huskes, når de fem søstre var samlet til familiefester, hvor sirligt og takkelige de var i deres påklædning, fine, sorte kjoler og hvide blondkapper med fløjlsblomster samt fine, hvide tørklæder over kjolerne, som det brugtes på den tid.

Min bedstemor døde, da hun var 80 år. Hun led de sidste år af en meget alvorlig sygdom, men også den bar hun med tålmodighed. Vi hørte hende aldrig beklage sig. Hun havde sikkert lært, at jo mindre man taler om det, der går en imod, desto bedre er det.

Dette i korte træk minder om min bedstemor.

Nikoline Vinther Andersen, f. Poulsen, Struer